

РЕШЕНИЕ

№ 4521

гр. София, 21.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в
публично заседание на 09.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **642** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 -178 от Административно -процесуалния кодекс (АПК).

Образувано по жалба на Р. И. Б., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], вх.Е, ет.1, ап.89 и със съдебен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Д. Х. от САК срещу ЗАПОВЕД рег. № 040093 от 11.01.2011г., издадена от полицейски орган С. К. И. на длъжност „оперативен работник” при 04-то РУП на СДВР, с която на основание чл.63, ал.1, т.1 ЗМВР е задържана за срок от 24 часа. Посочва се в жалбата, че на 11.01.2011 г., около 10.30 часа полицейски служители нахлули в дома на жалбоподателката, където започнали изземване на вещи, което продължило до около 18.00 часа. След това я закарали до 04-то РУП на СДВР. Връчили й заповед за задържане с час 18.30 часа. Около 21.00 часа дошли полицаи от [населено място] и я откарали в полицейския арест в [населено място]. Била освободена на 12.01.2011 г. в 10.30 часа. Поддържа незаконосъобразност на оспорената заповед, тъй като в нея липсва посочено правно основание, както и не е ясно, в какво качество се

задържа. Тъй като ѝ била връчена призовка за разпит в качеството ѝ на свидетел, счита, че по отношение на нея не са налице данни да е извършила престъпление. Поддържа противоречие с целта на закона, тъй като след освобождаването ѝ не са извършени неотложни процесуално следствени действия, които да не е било възможно да бъдат извършени без налагане на процесната ПАМ. Счита мярката за несъразмерна с целените от полицейския орган последици – разпита ѝ като свидетел. Жалбоподателката претендира съда да постанови решение, с което да отмени оспорената в настоящето производство заповед, като ѝ присъда направените по делото разноски.

Ответникът полицейски орган С. К. И. на длъжност „оперативен работник” при 04-то РУП на СДВР оспорва жалбата. Подробни съображения излага в писмено становище от 07.03.2011 г.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С постановление за възлагане на действия по разследване по делегация вх.№ на 04-то РУП – СДВР 1027 от 11.01.2011 г., издадено от В. П. – разследващ полицай при РУП – [населено място] по ДП № 24/2011 г. по описа на РУП-Б., водено срещу неизвестен извършител за престъпление по чл.195, ал.1, т.3 вр. чл.194 НК, е възложено на разследващи полицаи от СДВР извършването на „претърсване и изземване при условията на неотложност” на конкретно посочени адреси, включително адреса на жалбоподателката Р. И. Б., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], вх.Е, ет.1, ап.89. Указано е при претърсването да се търсят мобилни телефони, цифрови камери, Л. телевизори, пари, бижута, I., чифт обеци от бяло злато, инкрустирани с брилянти, два златни пръстена с брилянти, часовници и др.

С писмо на прокурор Ч. при РП- Р. от 22.07.2011 г. по делото са приложени 3 броя протоколи за претърсване и изземване (стр.54 – 60 от делото) на жилища в [населено място], [жк], [жилищен адрес] и в [населено място], [улица], вх.Е, ет.1, ап.89. В протокола за обиск на жилището на [улица] са описани като иззети 20 броя часовници, значителен брой бижута; 17 броя очила в калъфи; преносим

компютър, фотоапарат, видеокамера марка „JVC”, камера S., 3 броя мобилни телефона. Жалбоподателката е вписала възражение в протокола за претърсване, че вещите са лична собственост на нея и близките ѝ.

С определение № 290 от 14.01.2011 г. на РС [населено място] по частно нак.дело № 44/2011 г. са одобрени на основание чл.161, ал.2 НПК посочените действия, обективирани в протоколи за претърсване и изземване от 11.01.2011 г. Посочено е в определението, че ДП № 24/2011 г.е започнало на основание чл.212, ал.2 НПК с първото действие по разследването – извършен на 10.01.2011 г. оглед на местопроизшествие в апартамент № 1236, етаж 3 в хотелски комплекс „Р. Т.” [населено място], за извършена кражба от същия апартамент на 09.01.2011 г., както и за извършени кражби на 10.01.2011 г., всичките с пострадали руски граждани, както и за кражба на 10.01.2011 г. за времето от 19.30 часа до 22.30 часа в [населено място], [жк], етаж 5, апартамент 152 от чуждия гражданин К. Д. М.. В хода на разследването на 11.01.2011 г. служители на РУП – Б. спират л.а. марка „Фиат”, модел „Брава” с ДК [рег.номер на МПС] с лицата Д. К. В., ЕГН [ЕГН] и К. Й. К., ЕГН [ЕГН]. Последният бил разпознат при проведените процесуално следствени действия като един от евентуалните извършители на кражби от хотел „Р. Т.” в периода 09.01.-10.02.2011 г. от свидетелката Н. В. Х., съпруга на пострадалия А. В. Х.. К. бил привлечен като обвиняем с постановление от 11.01.2011 г. Видно от същото определение адресът в [населено място],[жк], [жилищен адрес] е бил обитаван от К. и жалбоподателката Р. И. Б.. Подробно са изброени вещите, намерени на двата адреса в [населено място], [жк], [жилищен адрес] и в [населено място], [улица], вх.Е, ет.1, ап.89.

Издадена е оспорената в настоящето съдебно производство заповед рег. № 040093/11.01.2011 г. от полицейски орган С. К. И. на длъжност „оперативен работник” при 04-то РУП на СДВР, с която жалбоподателката е задържана на основание чл.63, ал.1, т.1 ЗМВР.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Заповедта е връчена на жалбоподателката на 11.01.2011 г., като жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена направо до съда на 25.01.2011 г., т.е. в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано по смисъла на чл.147, ал.1 АПК лице и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, поради което съдът приема, че същата е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Съгласно чл. 63, ал.1, т.1 ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Областните дирекции са основни структури на МВР – чл.9, ал.1, т.2 ЗМВР, като в тях могат да се създават районни управления - чл.14, ал.3 ЗМВР. Съгласно чл.53, ал.2 ЗМВР полицейски органи са органите на Главна дирекция "Криминална полиция", Главна дирекция "Охранителна полиция" и органите на съответните им звена в областните дирекции. Съобразно заемащата от ответника длъжност в 04-то РУП на СДВР съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган - полицейски орган по смисъла на чл.53, ал.2 вр. чл.63, ал.1 ЗМВР във връзка с отменителното основание по чл.146, т.1 АПК.

Задържането под стража на основание чл. 63, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 64 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от ЗАНН, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР предполага наличието на данни, от които да може да се направи основателно предположение, че конкретно лице е извършило престъпление. Съгласно чл. 63, ал. 2 от ППЗМВР заповедта за задържане

има задължителни реквизити, сред които името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, основаниято за задържането, данни, идентифициращи задържаното лице, датата и часът на задържането и т.н. Следователно по силата на специалната правна норма в заповедта трябва да е посочено правното основание, но не е необходимо да има посочване на конкретни обстоятелства като основание за задържането на лицето. За да бъде законосъобразна наложената принудителна административна мярка, към административната преписка трябва да има данни, от които да се направи предположение, че лицето може да е извършило престъпление.

Установява се от докладна записка на ответника от 11.01.2011 г. до началника на 04 РУП – СДВР, че в оспорената заповед е допусната печатна грешка – като първоначален час на задържане е посочен 18.30 часа, поправен впоследствие в присъствието на жалбоподателката и адвокатите Й. Д. Х. и Ц. Х. на 10.30 часа. Видно от книгата за задържани лица на 04 РУП – СДВР и поредния номер, под който е вписана жалбоподателката очевидно задържането ѝ е постановено на 11.01.2011 г. в сградата на 04 РУП – СДВР около 18.30 часа. Извършването на поправка в оспорената заповед относно часа на задържане и наличието на зачертаване не може само по себе си да обоснове незаконосъобразност на заповедта, поради допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в накърняване правото на защита на засегнатото лице. Съдът намира, че следва да се направи разлика между процесуално-следствените действия, извършени във връзка с ДП № 24/2011 г. по описа на РУП – Б. и действията по задължане на жалбоподателката като административна мярка по ЗМВР. Съдът приема, че се касае до отделни и самостоятелни производства, като извършването на претърсване и изземване в апартамента в [населено място], [улица], вх.Е, ет.1, ап.89 не е част или елемент от фактическия състав на мярката по чл.63 ЗМВР. Последната е постановена на 11.01.2011 г. в 18.30 часа, като посочването на различен час на издаването ѝ не е нарушение на формата или процедурата по издаване на заповедта. По идентични съображения неизвършването на неотложни процесуално следствени действия по ДП № 24/2011 г. по описа на РУП – Б. непосредствено след освобождаването на жалбоподателката на 12.01.2011 г. около 10.30 часа няма връзка с наложената

ПАМ, нито е основание за нейната незаконосъобразност.

Не представлява подобно нарушение издаването на идентична заповед за задържане по чл.63 ЗМВР от РУП-Б.. Двете представляват самостоятелни индивидуални административни актове, всеки един от които подлежи на самостоятелна проверка за законосъобразност.

В конкретния случай съдът приема, че оспорената заповед съдържа реквизитите по чл.63, ал.2 ЗМВР. В заповедта е посочено правното основание за задържането (чл.63, ал.1, т.1 ЗМВР), а като фактическо основание е посочено образувано досъдебно производство № 24/2011 г. по описа на РУП-Б.. Към момента на постановяване на задържането ответникът е разполагал с постановление от 10.01.2011 г. на прокурор в РП Р. за възлагане извършването на неотложни действия по разследване по ДП № 24/2011 г. Досъдебното производство към този момент се е водело срещу неизвестен извършител. К. К. е привлечен като обвиняем с постановление от 11.01.2011 г. Именно в хода на досъдебното производство било установено, че К. живее в дома на Р. И. Б., ЕГН [ЕГН], което наложило претърсване на горепосочените два адреса в [населено място]. Отново следва да се подчертае, че извършените процесуално следствени действия са неотносими към законосъобразността на наложената ПАМ по чл.63 ЗМВР, нито могат да обосноват някаква необходимост от „неотложност” от налагане на ПАМ, в какъвто смисъл са оплакванията в жалбата. При преценка на законосъобразността на ПАМ от значението са единствено обстоятелствата по чл.63, ал.1, т.1 ЗМВР – наличие на данни, че лицето е извършило престъпление. В този смисъл фактът, че впоследствие жалбоподателката не е привлечена като обвиняем по същото ДП също е ирелевантен към основанието по чл.63, ал.1, т.1 ЗМВР, което не изисква наличие на извършено престъпление, а на данни за такова престъпление. В този смисъл наличието на досъдебно производство, по което като обвиняем е привлечен близък на жалбоподателката, за когото се установява, че са пребивавали съвместно на два адреса в [населено място], съдът приема, за наличие на достатъчно данни по смисъла на чл.63, ал.1, т.1 ЗМВР. От друга

страна се установява от протоколите от 11.01.2011 г. за претърсване и изземване от същите адреси в [населено място], че са иззети значителен брой вещи, които в голямата си част съответстват на заявените за откраднати в периода 09.01.-10.01.2011 г. в [населено място], хотел „Р. Т.”. Намирането на значителен брой вещи в двата апартамента в [населено място], необходимостта от извършване на разпознаване на жалбоподателката (стр.2 от жалбата), както и връзката ѝ с лицето, привлечено като обвиняем по ДП № 24/2011 г. следва да се тълкуват като наличие на достатъчно данни за извършване на престъпление по смисъла на чл.63, ал.1, т.1 ЗМВР. Т.е. не е налице неправилно приложение на материалния закон по смисъла на чл.146, т.4 АПК.

Неоснователно е възражението на жалбоподателката за несъобразяване с целта на закона. Сред основните задачи на МВР съгласно чл.6 ЗМВР са противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, защита на правата и свободите на гражданите и опазване на техните живот, здраве и имущество. За изпълнение на тези задачи структурите на МВР извършват дейности по: защита на правата и свободите на гражданите, националната сигурност и обществения ред и обезпечаване на разследване на престъпления (чл.51 ЗМВР). В конкретния случай предприетата спрямо жалбоподателката мярка по чл.63 ЗМВР е обезпечила разследването на престъпленията, за които е образувано ДП № 24/2011 г. по описа на РУП – Б., включително чрез прецизиране на процесуалното качество, в което жалбоподателката участва в това производство. Ето защо връчването на призовка за разпита ѝ като свидетел непосредствено след освобождаването ѝ на 12.01.2011 г. около 10.30 часа не е указание, че мярката не съответства на целта, а напротив – че е предприета именно във връзка с ДП № 24/2011 г. По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на делото и липсата на направено искане в тази насока от страна на ответника разноси не се присъждат. Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. град, I ОТДЕЛЕНИЕ, 2 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. И. Б., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], вх.Е, ет.1, ап.89 и със съдебен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Д. Х. от САК срещу ЗАПОВЕД рег. № 040093 от 11.01.2011г., издадена от полицейски орган С. К. И. на длъжност „оперативен работник” при 04-то РУП на СДВР, с която на основание чл.63, ал.1, т.1 ЗМВР е задържана за срок от 24 часа.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: